

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: L. K.**, zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti **žalovanému: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, čj. MSMT-31371/2012-30-300, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 5/2013, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Návrhem, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen dne 14. 1. 2014, se navrhovatel domáhá toho, aby Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) byla určena lhůta k provedení procesního úkonu spočívajícího ve vydání rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. 29 A 5/2013.

Ze soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 16. 8. 2012 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba proti dvěma rozhodnutím žalovaného – jednak proti rozhodnutí ze dne 24. 7. 2012, č. j. MSMT – 31371/2012-30/300, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Masarykovy univerzity v Brně o zamítnutí žádosti navrhovatele o uznání vysokoškolského vzdělání a jímž bylo řízení zastaveno, a jednak proti rozhodnutí ze dne 25. 7. 2012, č. j. MSMT – 31538/2012-30/300, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci o zamítnutí žádosti navrhovatele o uznání vysokoškolského vzdělání a jímž bylo řízení zastaveno.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 12. 2012, č. j. 5 A 145/2012 - 68, vyloučil žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012 k samostatnému

projednání, aby mohl věc následně postoupit dvěma různým místně příslušným krajským soudům (Krajskému soudu v Brně a Krajskému soudu v Ostravě), jejichž místní příslušnost se odvíjí od sídla správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni. Následně pak usnesením ze dne 7. 1. 2013, č. j. 5 A 3/2013 - 31, žalobu ve věci, kde jako správní orgán prvního stupně rozhodovala Masarykova univerzita sídlící v Brně, postoupil Krajskému soudu v Brně, jelikož se v dané věci místní příslušnost soudů ve správním soudnictví od 1. 1. 2012 odvíjí od sídla správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni.

Krajský soud v Brně obdržel postoupený soudní spis dne 25. 1. 2013 a přípisem ze dne 8. 2. 2013 poučil navrhovatele a žalovaného o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat. Dne 21. 8. 2013 Krajský soud v Brně obdržel ze strany navrhovatele doplnění jeho žalobní argumentace, které s průvodním přípisem ze dne 12. 9. 2013 (doručeným 18. 9. 2013) zaslal na vědomí Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. Následně dne 8. 1. 2014 obdržel návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu spočívajícího ve vydání rozhodnutí ve věci, který dne 14. 1. 2014 předal Nejvyššímu správnímu k rozhodnutí.

II. Navrhovatelova podání a vyjádření Krajského soud v Brně

Ve svém návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu navrhovatel uvedl, že Krajský soud v Brně ve věci dosud nerozhodl, ačkoli k postoupení věci došlo již dne 25. 1. 2013. Tento soud má přitom k dispozici všechny potřebné důkazy a obě strany sporu souhlasily s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Navrhovatel shrnul úkony, které ve věci učinil Městský soud v Praze a konstatoval, že jediné úkony, které Krajský soud v Brně od postoupení věci učinil, bylo zaslání poučení o složení senátu a to, že Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy přeposlal doplnění navrhovatelovy žalobní argumentace ze dne 20. 8. 2013, což však učinil až 18. 9. 2013, tedy po jednom měsíci po doručení.

Dle navrhovatele ode dne 25. 1. 2013 mohl Krajský soud v Brně ve věci rozhodnout, což se však po dobu téměř jednoho roku nestalo. Za přiměřenou dobu k vydání rozhodnutí ve věci samé poté, co soud má k dispozici veškeré podklady a souhlasy účastníků s rozhodnutím bez nařízení jednání, navrhovatel považuje dobu maximálně 30 dnů.

Navrhovatel uvedl, že jde o skutkově jednoduchou věc a veškeré důkazy má soud již k dispozici, nemusí přitom nařizovat jednání, jelikož s rozhodnutím věci samé bez jednání obě strany sporu souhlasily. Žalobní námitky směřují k posouzení, zda žalovaný vydal překvapivé rozhodnutí, k čemuž by dle navrhovatele měly stačit 4 dokumenty ze spisu. Právně jde o věc průměrně složitou vzhledem k většímu počtu právních otázek předložených soudu k posouzení. Navrhovatel se dále domnívá, že na délku průtahu neměl vliv, pro urychlení řízení nemůže udělat nic jiného než podat návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Při posuzování, zda je soud s provedením úkonu v prodlení, nelze přihlížet například k přetíženosti soudu či k tomu, že dané věci u příslušného soudu předchází řada nevyřízených věcí, které napadly dříve. Rychlost vyřízení věci je přitom pro navrhovatele dle jeho slov velmi důležitá, jelikož žalobou napadené správní rozhodnutí se týká uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání, jehož dosáhl po pětiletém studiu a bez něhož nemůže být zaměstnán v právním oboru,

kvůli němuž studoval. Sám navrhovatel považuje svou věc za typově důležitější než například rozhodnutí o pracovněprávních sporech, které jsou obecně považovány za řízení se zvýšeným významem pro účastníky. Rychlé rozhodnutí sporu je pro něj důležité též v tom ohledu, že po dobu, po kterou nemůže profesně uplatňovat své nabyté znalosti, o ně přirozeným zapomínáním postupně přichází.

Dobu téměř jednoho roku, po kterou Krajský soud v Brně nevydal rozhodnutí ve věci, tak navrhovatel považuje za nepřiměřenou a navrhl, aby Nejvyšší správní soud určil lhůtu 30 dnů k vydání rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 5/2013.

Ve svém vyjádření k návrhu na určení lhůty Krajský soud v Brně uvedl, že ve věci nedochází k průtahům, jelikož byly učiněny úkony směřující k přípravě rozhodnutí ve věci, doplnění navrhovatelovy argumentace bylo zasláno žalovanému. Poté byla věc zařazena mezi další nevyřízené věci, které jsou rozhodovány podle pořadí, v jakém soudu přišly. V případě předkládané věci se nejedná o přednostní věc.

Ve svém následném vyjádření navrhovatel Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že v řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu nenamítá podjatost žádného z rozhodujících soudců. Navrhovatel dále požádal o zaslání vyjádření Krajského soudu v Brně, které se obligatorně přikládá k návrhu. Dle jeho názoru tímto vyjádřením provádí Nejvyšší správní soud důkaz, přičemž se neměl možnost s tímto důkazem seznámit. Navrhovatel rovněž vyzval Nejvyšší správní soud, aby nepřihlížel, jak to činí v mnoha jiných řízeních, k počtu nevyřízených věcí předcházejících řízení, ve kterém jsou navrhovány průtahy. Jde totiž o důkaz organizačních problémů soudu, které však nemohou jít k tíži účastníků řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zhodnotil a dospěl k závěru, že není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (dle tohoto ustanovení je náležitostí návrhu na určení lhůty, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat, označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy), dále z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu

namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval – v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu – nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení tak znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněné pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

Podstatné je rovněž i to, že krajský soud je podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon.

Co se týče postupu navrhovatele, jakožto jednoho z kritérií při hodnocení průtahů v řízení, je možno nejprve uvést, že postupem navrhovatele lze rozumět objektivní skutečnost spojenou s navrhovatelem, která nemůže být přičítána státu a je relevantní při posuzování průtahů v řízení (srov. bod 82. rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 1982 ve věci *Eckle vs. Německo*, číslo stížnosti 8130/78, dostupného z <http://hudoc.echr.coe.int>). V nynější věci lze pod pojem „postup navrhovatele“ zařadit skutečnost, že navrhovatel v jednom podání podal dvě žaloby k Městskému soudu v Praze, přičemž tento soud nebyl místně příslušný k projednání žádné z nich. Městský soud tak byl nucen jednu žalobu vyloučit k samostatnému projednání, k čemuž došlo usnesením ze dne 18. 12. 2012, č. j. 5 A 145/2012 - 68, a následně ji postoupit místně příslušnému Krajskému soudu v Brně usnesením ze dne 7. 1. 2013, č. j. 5 A 3/2013 - 31, který spis

obdržel 25. 1. 2013. Pod postup navrhovatele se v této fázi řadila i skutečnost, že nebyl zaplacen poplatek za žalobu společně s jejím podáním, což Městský soud v Praze vedlo k tomu, že činil úkony za účelem jeho vybrání (vydal výzvu k jeho úhradě). K úhradě soudního poplatku došlo až 5. 9. 2012, měsíc po podání žaloby.

Nejvyšší správní soud tak dobu od 16. 8. 2012, kdy žaloba přišla Městskému soudu v Praze, do 25. 1. 2013, kdy soudní spis obdržel Krajský soud v Brně, nebere v potaz při hodnocení průtahů před Krajským soudem v Brně. Městský soud v Praze totiž při postoupení věci nečinil úkony s nepřiměřenými a nedůvodnými prodlevami. Skutečnost, že Krajský soud v Brně se věcí mohl zabývat nejdříve 25. 1. 2013, tak lze spojovat výhradně s postupem navrhovatele, který žalobu adresoval místně nepřislušnému soudu. Na tomto místě zdejší soud poznamenává, že ani samotný navrhovatel dobu před 25. 1. 2013 nespojuje s průtahy před Krajským soudem v Brně a jím tvrzenou nepřiměřenou délkou řízení před Krajským soudem v Brně spojuje až s obdobím po tomto datu.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval postupem Krajského soudu v Brně, což je další okolnost rozhodná pro posouzení návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Krajskému soudu v Brně nelze vytýkat, že by neučinil některý z přípravných úkonů nutných pro rozhodnutí ve věci. Ostatně i sám navrhovatel uvedl, že věc se nachází v tom stádiu, že je možno vydat rozhodnutí.

U dalších kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, tj. významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato kritéria je třeba vnímat v souvislosti s pravidlem vyjádřeným v § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly, pokud nejsou dány závažné důvody pro přednostní projednání věci.

U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespádají pod předností věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., je prvořadé hledisko pořadí, v jakém věci k soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti, nikoli skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou. Pořadí, v jakém věc napadla, však nelze při hodnocení návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu absolutizovat tehdy, pokud by tím měl být omlouván objektivní stav přetíženosti soudů a s tím případně spojená nepřiměřenost délky řízení. Ohledně kritéria složitosti věci lze obecně konstatovat, že u více složitějších věcí (ať jde o složitost právních otázek, nutnost rozsáhle zjišťovat skutkový stav či procesní složitost spojenou s velkým počtem procesních návrhů) je nutno akceptovat jako přiměřenou delší dobu řízení, než je tomu u věcí jednoduchých. Složitost věci je však kritérium, které nelze měřit přesně a obtížně se i porovnává. V nynější věci sice lze konstatovat, že nejde ani o velmi složitou věc, ani o věc jednoduchou, a to zejména s ohledem na větší množství právních otázek, na což poukázal i navrhovatel. Z důvodu obtížnosti přesného postižení kritéria složitosti věci poměřuje zdejší soud toto kritérium přímo s délkou řízení před soudem, proti němuž návrh směřuje.

I o hodnocení významu předmětu řízení pro navrhovatele platí, že nejde o exaktně měřitelné kritérium. Jde sice o kritérium, které může obecně spadat pod zákonnou výjimku z pravidla projednávání a rozhodování věcí v pořadí, v jakém došly. Nelze však jednoznačně odstupňovat jednotlivé věci podle míry významu pro navrhovatele. Zdejší

soud je přitom přesvědčen, že téměř každý žalobce vnímá důležitost předmětu svého řízení jako vysokou. Jisté vodítko poskytuje § 56 odst. 3 s. ř. s., který vymezuje přednostní věci, u nichž zákonodárce shledal typovou důležitost. Vycházet lze také např. z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který za privilegovaná řízení z pohledu významu jejich předmětu pro účastníka řízení zpravidla označuje trestní věci, pokud je obviněný ve vazbě, věci týkající se péče o nezletilého, pracovněprávní spory zejména u práv zaměstnanců na mzdu či náhradu mzdy, věci osobního stavu, věci sociálního zabezpečení či věci týkající se odškodnění pro oběti dopravní nehody (viz Krnec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck. 2012. s. 716 a judikatura zde uvedená).

V nynější věci Nejvyšší správní nesouhlasí s názdem stěžovatele, že význam jeho věci je srovnatelný či vyšší než je tomu u pracovněprávních sporů. V případě pracovněprávních sporů je to až soudní rozhodnutí, které je prvním aktem veřejné moci, který řeší danou otázku. Do doby jeho vydání jsou strany sporu v nejistotě ohledně uspořádání vztahů a není zřejmé, jak mají uzpůsobit své jednání. V nynější věci existuje závazné rozhodnutí žalovaného, které autoritativně řeší otázku, jíž se soudní řízení dotýká. Míra nejistoty je tak menší, což se projevuje i v hodnocení významu věci pro navrhovatele. Předmět řízení Nejvyšší správní soud tak ve vztahu ke stěžovateli vnímá jako důležitý, nicméně nedosahující privilegované důležitosti. Navrhovatelova věc nepatří ani mezi věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., které je třeba projednávat a rozhodovat přednostně.

Vzhledem k tomu, že význam předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci nejsou exaktně samostatně měřitelná kritéria, poměřuje je zdejší soud přímo s délkou řízení u soudu, u něhož jsou namítány průtahy. Při jejich porovnání s tím, že Krajský soud v Brně ve věci může reálně jednat ode dne 25. 1. 2013, Nejvyšší správní soud neshledal, že by ve věci docházelo k průtahům. S ohledem na požadavek řádného a podloženého rozhodnutí, jak po stránce právní, tak věcné, jehož naplnění vyžaduje určitý čas, nelze soudit, že by v řízení před krajským soudem docházelo k průtahům. Krajský soud v Brně v adekvátních lhůtách reaguje na navrhovatelova podání, došlé věci rozhoduje podle pořadí, v němž je obdržel, přičemž ani význam předmětu řízení pro stěžovatele nemůže v nynější době opodstatnit ústup od tohoto pravidla.

Ani s přihlédnutím k postupu Krajského soudu v Brně a samotného navrhovatele nedospěl zdejší soud k závěru, že by návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu byl důvodný, proto jej zamítl.

Navrhovatel uvedl, že by dle jeho názoru v řízení o určení lhůty k provedení procesního úkonu nemělo být přihlíženo k počtu nevyřízených věcí před soudem, proti němuž jsou průtahy namítány. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve své judikatuře respektuje právní názor vyjádřený Ústavním soudem, dle něhož „*je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 55/94, publikovaný jako N 42/2 SbNU 35, dostupný z <http://nalus.usoud.cz> a další rozhodnutí na něj navazující). Stav objektivní přetíženosti soudu či to, kolik věcí u soudu předchází předmětné věci, tak nemohou ovlivnit hodnocení

přiměřenosti délky řízení či skutečnosti, zda dochází k průtahům s provedením procesních úkonů (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 2. 2. 2010, č. j. Aprk 5/2010 – 72, či usnesení ze dne 15. 12. 2012, č. j. Aprk 11/2012 – 65). Zkoumání přiměřenosti délky řízení a rychlosti, s jakou jsou činěny jednotlivé úkony v řízení, Nejvyšší správní soud neodvívá od počtu nerozhodnutých věcí, které jsou před soudem, proti němuž návrh směřuje. Při posouzení důvodnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu se drží zákonem předvídaných kritérií. Tento postup však umožňuje v případě, kdy zdejší soud vzhledem ke zmíněným zákonným kritériím dospěje k závěru, že délka řízení není nepřiměřená a že před soudem nejsou průtahy s provedením jednotlivých úkonů, poukázat na skutečnost, že věci jsou obecně před soudem rozhodovány v pořadí, v jakém došly, a případně uvést, kolik věcí předchází.

Nejvyšší správní soud na závěr konstatuje, že vyjádření Krajského soudu v Brně k návrhu na určení lhůty, které bylo přiloženo k návrhu dle § 174a odst. 3, věty první, zákona o soudech a soudcích, navrhovateli nezasílal. V první řadě je nutno zmínit, že zmíněným vyjádřením se před zdejším soudem neprovádí důkaz, obdobně jako se v řízení neprovádí důkaz např. návrhem na určení lhůty. O průběhu řízení před soudem, u kterého jsou namítány průtahy, a o úkonech zde učiněných, se Nejvyšší správní soud přesvědčuje ze samotného předloženého soudního spisu, o jehož obsahu je navrhovatel zpraven s ohledem na to, že je účastníkem řízení před soudem, proti němuž návrh směřuje. Vyjádření soudu, proti němuž jsou namítány průtahy, nepředstavuje před Nejvyšším správním soudem zásadní podklad rozhodnutí, otázka, zda v řízení dochází k namítaným průtahům, je totiž ze strany zdejšího soudu posouzena na vyjádření zcela autonomně, a to právě s ohledem na skutečnosti patrné z předloženého spisu.

Nutné je též zdůraznit, že vyjádření soudu dle § 174a odst. 3, věty první, zákona o soudech a soudcích je třeba odlišovat od vyjádření jiných účastníků řízení ve smyslu § 114a odst. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Skrze zmíněné vyjádření dle § 114a odst. 2 písm. a) o. s. ř. ostatní účastníci v řízení vyjadřují své procesní zájmy, které mohou být diametrálně odlišné od zájmů žalobce, a mohou zde předkládat návrhy. Vzhledem k rovnosti účastníků v řízení k takovým vyjádřením musí bezpodmínečně rozhodující soud přihlížet a vypořádat se s nimi. Skrze vyjádření dle § 174a odst. 3, věty první, zákona o soudech a soudcích však nemůže být vyjádřen zájem jiného účastníka řízení, již z toho důvodu, že soud, proti němuž jsou průtahy namítány, není účastníkem řízení (§ 174a odst. 5, věta první, zákona o soudech a soudcích) a nemohou zde být činěny ani žádné procesní návrhy. S ohledem na to, že soud není účastníkem řízení, nemusí se zdejší soud výslovně vypořádat se skutečnostmi ve vyjádření uvedenými, které se ostatně pravidelně omezují na popis jednotlivých úkonů v řízení učiněných, při jejich hodnocení se však nevychází z vyjádření soudu, ale z předloženého spisu, který je v daném ohledu rozhodný.

S ohledem na velmi limitovaný význam vyjádření soudu, proti němuž jsou průtahy namítány, není třeba takové vyjádření navrhovateli zasílat. Rozhodný je totiž předložený spis, nikoli vyjádření soudu. Tím, že navrhovateli takové vyjádření nebylo zasláno, tak nemohla být zasažena žádná jeho procesní práva, jelikož o rozhodném podkladu pro rozhodnutí o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, kterým je předložený soudní spis, je navrhovatel obeznámen z řízení před Krajským soudem v Brně a

navíc navrhovateli v daném ohledu nic nebrání, aby do spisu Krajského soudu v Brně či spisu Nejvyššího správního soudu nahlédl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu